

hele Verden over, vilde vi ganske vist kunne komme i en noget besynderlig Stilling; thi naar vi for at opretholde $\frac{1}{300}$ af vor Omsetning, maa affe en aarlig Indtægt for Statskassen af 700,000 Kr., hvorledes vilde det saa gaa, om noget lignende skulde gjentages, efter samme Maalestok for hele den øvrige Verden? Statskassen maatte da aarlig affe 230 Millioner, for at vi overhovedet kunde faae Lov til at handle med Omverdenen! Ja, den ærede Finansminister ryfter paa Hovedet, og jeg antager ogsaa, at noget Saadant ikke vil blive umiddelbart forestaaende; men til Illustration af, hvilke Offre det er, Spanien kræver af os, kan dette Tal dog gjøre sin Nytte.

Af større Betydning er derimod hidtil Skibsfartens Interesse. Ganske vist er den direkte Skibsfart mellem Danmark og Spanien overordentlig ringe. I det sidste Aar, for hvilket der foreligger Oplysning, i 1882, androg den samlede bestyvede Drægtighed af de i almindelig udenlandsk Fart indgaaende og udgaaende Skibe henved to Millioner Register Tons. Deraf udgjorde Farten paa Spanien haade indgaaende og udgaaende kun omtrent 3,000 Register Tons, det vil sige knap $\frac{1}{6}$ pCt. Se vi dernæst paa, hvor meget af denne Trafik der besjerges af danske Skibe, saa udgjorde dette paa det nærmeste 1 Mill. Register Tons; men kun 610 Register Tons er besjerges af danske Skibe i Farten mellem Spanien og os. Det er altsaa Noget som $\frac{1}{16}$ pCt. altsaa aldeles forsvindende. Derimod af langt større Betydning er de danske Skibes Fragtfart mellem Spanien og andre fremmede Havne, idet Danmarks Deltagelse i denne Fragtfart paa Spanien udgjorde i 1882 omtrent 4 pCt. af hele den danske fremmede Fragtfart. Vi have altsaa ganske vist her for vor Skibsfart en ikke uvæsentlig Interesse, og jeg tror, at for Tiden er Søfartstraktaten for Danmark af fuldt saa stor almen Interesse som Handelstraktaten. Jeg maa dog her tilføje i Anledning af en Yttring af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, at naar han var saa særdeles glad ved, at vi i den nye Søfartstraktat have opnaaet at blive behandlede i Spanien lige med spanske Skibe, saa indser jeg ikke, at dette kan opfattes som nogen særlig Fordel eller Begunstigelse. Thi det er jo en Selvfølge, at Spanien i sine andre Traktater maa gjøre altsaa den samme Indrømmelse til alle andre Nationer, og vi vinde altsaa intet Særligt derved. Hvad der for os er det Afgjørende, er at blive stillede lige saa gunstig som enhver anden Nation. Det er Ulykken for os, naar vi ikke kunne indføre vore Klippest eller seile med vore Skibe paa

ligesaa gunstige Villkaar som Andre, men kunne vi opnaa dette, kunne vi ikke forlange Mere, og hvis paa den anden Side Andre opnaa samme Begunstigelser som vi selv, saa er det ikke af synderlig Betydning, om vi alle tilfammen opnaa lidt Mer eller Mindre. — Naar vi nu sammenligne de Resultater, vi have opnaaet efter saa langvarige Forhandlinger, med de Resultater, der ere opnaaede f. Ex. af vort Naboland Norge, stiller Forholdet sig saaledes, at Norge ved sin Traktat ifjor vandt en Begunstigelse af 1,250,000 Frcs. og til Gjengjæld offrede kun 396,000 Frcs., altsaa kun en Trediedel af, hvad det vandt. Desuden fik Norge Lov til at beholde en ikke ringe Told paa Salt; dets Vintold blev ganske vist sat lidt lavere, end vor, nemlig til 16 Frcs, men til Gjengjæld beholdtes en Alkoholgrense af 20 %. Altsaa vi have maattet gjøre forholdsvis langt, langt større Opoffrelser end Norge, ligesom vi have maattet offere et Beløb, som i alt Fald for Tiden langt overstiger, hvad Spanien yder os til Gjengjæld. Ja, om det saa er selve Formen, er denne Traktat ikke behagelig for os. Tolden er bleven ansat i spansk Mønt og Maal, og Følgen har været, at vi ved Omsettelsen i dansk Mønt have faaet Brøddelen af Været udtrykte i indtil 3 Decimaler. Det vilde dog vist have været hensigtsmæssigt, om vi ved Fastsettelsen af Satterne i vor Toldlov havde benyttet dansk Mønt, Maal og Vægt og ikke spansk.

I en Hensende kan jeg ikke Andet end give den høitærede Finansminister fuldstændig Ret. Det vilde sikkerlig have været overordentlig heldigt under disse Forhandlinger med Spanien, om der havde været et saadant Forhold mellem Regjering og Folkething, at det forelagte Toldlovsforslag i rette Tid var blevet til Lov. Jeg skal ikke bryde den os paalagte Diskretion med Henhyn til de fremlagte Aktstykker, vedrørende Underhandlingerne, men jeg kan ikke tilbageholde den Udtalelse, at jeg har ikke kunnet gennemløbe disse Dokumenter uden en pinlig Følelse paa de danske Underhandlernes Vegne. Skridt for Skridt have de maattet opgive deres Position og til Slutning modtage et Forslag, som vissefelig ikke er gunstigt for os. Denne pinlige Følelse kunde ikke være Andet end Medfølelse, hvis man ikke maatte sige, at ingen Mand tvinges ind i en saadan Stilling uden selvforskyldt. Det er en vanstelig Ting at skulle forhandle med udenlandske Magter, optræde overfor Hververdenen som Repræsentant for et Land uden i Virkeligheden at repræsentere det. Naar man under Forhandlinger med Udlandet savner det første